

בלט ציריך: קרירות שווייצרית מנכרת

יום שני 14 בנובמבר 2011 08:00 מאת: טל לוין, עכבר העיר

"הרוח בחלל הריק", עבודה של בלט ציריך על פי שלוש סוויטות של באך מפגין התעלמות מרשימה מחוקי הכבידה. אבל מופשטות היתר מונעת כל אפשרות של חיבור רגשי למופע

עכבר EXTRA מחלק לכם כרטיסים חינם. לא תיקחו?

קצת נייטרלי, הבלט הזה

בלט ציריך (צילום: Joseph Aznar)

ממצא מדעי חשוב התגלה אמש במשכן לאמנויות הבמה: יש בעולם אנשים שחוק הגרביטציה לא חל עליהם. לתופעת הטבע הזו יש רגליים דקיקות, כפות רגליים זריזות וקלות בלתי מוסברת בתנועה. את האימונים הם עברו כנראה אי שם באלפים השווייצרים, בין נופים ירוקים ושלווה אינסופית. המדען הראשי הוא הכוריאוגרף היינץ שפוארלי, ומושאי המחקר שלו הם רקדני בלט ציריך. לישראל הם הגיעו במסגרת פסטיבל נופי תרבות שוויץ תל אביב. בתפריט - "הרוח בחלל הריק" - יצירה שמורכבת מ-18 ריקודים קצרים על פי שלוש סוויטות לצ'לו של באך. את המוזיקה החיה סיפק הצ'לן קלאודיוס הרמן.

"הרוח בחלל הריק" היא עבודה אבסטרקטית, שמוליכה את הרקדנים לפי כיוון הרוח. לעיתים היא סוערת ומעיפה קבוצת רקדניות כמו מטס של ציפורים נודדות, לפעמים היא רומנטית ומלטפת, וברגע מסוים היא שמחה ומרוממת נפש. המעבר בין "מצבי הרוח" מודגש על ידי התלבשות, שמתחלפות מאדום, לירוק ולכחול, ועל ידי השינוי בתאורה. פרט לאלה שמר שפוארלי על במה נקייה, טהורה כמעט, שבאחוריה תלוי עיגול ענק המסמל את התנועה וההרמוניה בין הרוח והמחול.

הרוח בערבי הנחל. בלט ציריך:

הבחירה בנושא מופשט כל כך, ובפרשנות מופשטת מאוד שלו הייתה יכולה לפתוח את הקומפוזיציה לאפשרויות שונות של תנועה ויחס למוזיקה. אבל שפוארלי לא העיז ללכת עד הסוף. הכוריאוגרפיה נשארה בתוך הגבולות הראשונים שהציב לה בתחילה, ונשמרה עדינה, עדינה מדי. מצד אחד נבחר הקור האלגנטי של הבלט הקלאסי, ומצד שני נבחר הקור המנוכר של המחול המודרני. השילוב הזה גם אם יש בו רגעים יפים לעין, הוא אחרי הכל שילוב קר שכמו מרחיק את היצירה מהקהל שלה.

תאכלי משהו, רבאק

את הקור הזה הייתה אמורה לשבור הנגינה החיה של הצ'לו. אבל את הנתק שבין הרקדנים ומי שהביטו בהם, הקפיד שפוארלי לשמור גם בין הרקדנים והצ'לו, שניגן בצד הבמה ולא בגובה העיניים

של הלהקה. בעצם לא היה הבדל בין המוזיקה החיה ובין מוזיקה מוקלטת, משום שהרמן הקפיד לנגן בדיוק בקצב הנכון. הוא לא סטה לרגע מהטמפו, לכאורה כדי לשרת נאמנה את הרקדנים על הבמה. הבחירה להעלות עבודת מחול באורך מלא שהמוזיקה שלה היא צ'לו בלבד, היא ללא ספק בחירה אמיצה. היא יכולה להיות משתלמת מאוד, אם הצ'לו יעניק עומק נוסף לקומפוזיציה.

In cello we trust. בלט ציריך (צילום: Joseph Aznar)

רקדני בלט ציריך הם כאמור רקדנים מצוינים, משויפים ומדויקים כמו שרק שוויצרים יכולים להיות. עד כדי כך הם מאומנים שמרחוק חלקם נראו כתעתיק האחד של השני. ייתכן שביצירות קלאסיות כמו ג'יזל או אגם הברבורים יש לאחידות הזאת יתרון. לטעמי בעבודה הזו היתרון הפך דווקא לחיסרון, ולא איפשר לכוריאוגרף לנצל כראוי את היכולות המיוחדות של כל אחד מהרקדנים. ואגב, כבר הרבה זמן שלא ראיתי רקדניות בלט כל כך רזות. לא הרקדניות של הניו יורק סיטי בלט ואפילו לא אלה של בלט בוריס אייפמן (שתי הלהקות ביקרו כאן בשנה האחרונה) הציגו מראה שדוף שכזה. הבלריות של בלט ציריך נראו כמי שזקוקות נואשות לסנדוויץ', או לפחות לאיזו קוביית שוקולד שוויצרי.

בלט ציריך - מועדי מופע

תגיות:בלט ציריך,טל לזין

Zurich Ballet – Achbar Ha'ir – 14.11.2011

Swiss Alienating Chill / By Tal Levin

The critic notes Zurich Ballet arrived to Israel within Swiss culturescapes festival.

A critique review on Zurich Ballet's 'The Wind in the Voids' performance. At the headline the critic writes in summery that this work of the Zurich Ballet demonstrates an impressive overcoming of the law of gravity (with the dancers quick and inexplicable light movements) but it is too abstract, which prevents any possibility to connect emotionally to the show.

The critic writes that choosing such an abstract theme and a very abstract interpretation of it, could have opened the composition to various possibilities of movement and relations to the music, but Spoerli did not dare to go all the way, keeping the composition in strict boundaries.

Regarding the music, the critic writes that the live music of the cello was supposed to "break the coldness", but the same disconnection between the dancers and audience was between the dancers and the cellist, who played at the side of the stage, not at the same eye level as the dancers. Furthermore, there was no difference between this live music and a recorded one, for the cello has not given extra depth to the composition.

Visuals: 1. A 10 minutes video of "The Wind in the Voids" performance.

2. Two photos of "The Wind in the Voids" performance.